

Norsk Oljemuseum
Årbok 2018

Eventyret om Draugen

av Tor Arnesen

Det var en gang et utenlandsk oljeselskap med navn Shell som ville mot Norskehavet for å gjøre seg feite. «Hvem er det som tripper mot mitt område?», spurte Kong Arve den første av den norske stats oljeselskap, som mente at dette var en del av landet hvor bare de skulle få herske. «Å det er bare et bittelite selskap i Norge, men jeg har en mor som er mye større enn meg i Haag. Vi har tenkt oss til Norskehavet for å sjekke om det finnes flere Troll der», sa Shell. Etter mange trippinger på broa, sa Kong Arve og de andre: «Ja, så la gå da» og Shell sendte melding til de gode hjelperne sine, om at de nå skulle sjekke om banken på Halten kunne inneholde sort gull.

De jobbet hardt og fant ett flott område under havet der det før hadde vært grønne enger og store trær. Hjelperne de lette og lette, lette og lette, lette og lette. Ja, de lette med lys og lykte – både tidlig og sent. Plutselig fikk hjelperne noen ville ideer, forkastningen manglet, men kunne det sorte gullet ha funnet veien til en undersjøisk ørken under havet

Foto: ukjent/Norsk Oljemuseum

Arve Johnsen. Foto: Equinor/Norsk Oljemuseum

– lenger mot øst? La oss bore sa de gode hjelperne – og slik ble det.

Og det skjedde i de dager, mens Kåre Willoch var landshøvding i landet mot nord. Det kom en

rigg, Borgny den Fine, som var dårlig til lands, men suveren til vanns, – og Borgny boret seg elegant gjennom bergartene i 74 dager og netter til endes. Og jammen ble det fangst. Opp av hullet kom det sorte gullet, fra et fantastisk hav med de flotteste kildebergarter, midt i den undersjøiske ørkenen. Ingen hadde sett maken. Haltenbanken var slett ingen liten bank, og langt i fra en minibank. Den hadde plenty med gull. Her kunne det være minst 200 millioner tonner med gull. Og historien har vist at det var mye, mye mer – kanskje mer en Shell kunne vite? Og i tillegg var det gass, men hva skulle man gjøre med den da? Kan vi ikke bare brenne den og

lage det varmere enn i glohaugen, sa Shell. Men nei, for over de høye fjelle, bak sju blåner, og på den andre kanten av landet satt Kalle den Store Manshaus i oljedepartementet og han sa «gassen skal selges». Og slik skulle det gå.

En skrivekyndig og ven mø fra nord i landet foreslo at gullfunnet måtte hete Draugen. Draugen var sjøtrollet, de druknede dauingers gjenganger. Pass deg du sjømann så ikke Draugen deg fanger, ble det sagt. Men slik ble barnet døpt. Nå skulle det vokse seg stort og sterkt. For vind og bølger på Haltenbanken skulle tuktes. I stedet for å frykte og flykte fra Draugen med dårlig rykte, ville Shell også temme dette trollet – og kanskje til og med et pent overskudd forvolde.

Byggingen startet, og her måtte alt finjusteres og spleises sammen av de beste byggerne som noen noensinne hadde sett. Kalle og hans hær på den andre siden av fjellene fulgte nøye med på at norske byggere ble brukt, og at vikingene på Møre fikk flust å gjøre.

Ven, vakker, grå og slank og med boretårn som krone ble Draugen plassert vestenfor Kristiansund og østenfor blåne – og hele Norge ropte hurra og veivet med flagg som om det skulle være 17. mai. Forresten – det var jo akkurat DET det var! (17. mai altså)

17. mai 1993 Draugen. Foto: Per Gram/Norsk Oljemuseum

Bygging av Draugen februar 1992. Foto: Eivind Wolff/Norsk Oljemuseum

Einar, sønn av Knud kom titt og ofte på besøk til småkongen Harald fra Stokke i Kristiansund, med så god en grunn, for Kristiansund ville ha Draugen, selv om tingmennene i Nidaros hadde sagt nei. Einar lofte gull og grønne skoger, slik at alle fra klippfiskbyen skulle bli rike og mette. Kristiansund skulle bli et valutabasseng, og virksomheter skulle åpne, i stedet for å stenge.

Byens kloke menn hadde lenge ment at Kristiansund kunne bli pioner. De hadde til og med dratt til Houston for å delta på oljemesse, og kunngjort at en midt-norsk oljehovedstad måtte få kristiansundsk adresse. Og slik ble det.

Anton den rådføre fra Monge sa at «Oljen fikk Kristiansund ut av skyggeland, og vi vil oppleve et historisk skifte fra å ha hatt en klippfiskadel til å få en oljeadel». Oljeadelen fikk tomt på Oljeberget Råket, og bygde der et slott som siden har stått i tjuufem vintre og tretten somre (for det er litt færre somre enn vintre på disse kanter av landet).

Den fryktede Draugen, som før hadde skremt folket langs kysten – lot seg endelig målbinde. Fra å være et skremsel, ble Draugen juvelen i kongens krone. Selveste majestetet kom også på besøk for å inspisere juvelen: Harald (majestetet altså) var så fornøyd at han klipte av båndet der ute og dro så til lands – til Festiviteten for å la seg more – og det gjorde han til gangs. Flyet som skulle hente

Kongen ble så forsinket at baren i Festiviteten ble tømt, og Dronningen lot det gå bud til Møre om at turen hadde gjort Kongen meget godt – for han kom hjem i et U-SED-VAN-LIG godt humør.

Dette skjedde mens Harald fra Stokke var ordfører på fjerde året, så lenge siden at til og med jeg var svart i håret. Oljeprisen var på 16 dollar, og gikk ned, men ingen lot seg skremme av det. For Draugen produserte så det sprutet (bare tulla – det spruta ikke).

Sju lange, og sju korte og sju lange og fire til – det skulle vel bli 25? – har Draugen produsert til plass i den ypperste divisjonen, og fikk derfor tilnavnet «Juvelen i Kronen».

Så kom en ny konge for risene i Vika, og han, Rich den Nye sier snipp snapp Shell, og Ikea – jeg mener OKEA – hvor kong Erik fra Haugane og prins Ola B. fra Moe rår. De sier: «Nå kommer vi og kjøper deg». Så selv om Nidaros angret på at de ikke ville ha Draugen i hine harde dager, så får de nå likevel en del av Draugen til sitt erkebispedømme.

Den som ler sist, ler som kjent best, men den latteren er det ennå lenge til noen skal høre. Selv om de 25 første år med Draugen er tilbaketil, så avslutter jeg eventyret som de sier i TV2: Siste ord er ikke sagt!

